

Стоянъ Ц. Даскаловъ

Самоукъ

Бай Тано, училищниятъ слуга, седѣше на пейката до канцеларията и се чудѣше, откъде ще намѣри пари да довърши кжщичката си. Бирникътъ не дава и да се помене за заплата. Житото дотрая едва до Коледа, а кукурузътъ е останалъ колкото за семе...

Вратата на канцеларията скръцна, показва се инспекторътъ съ чанта въ ржка. Бай Тано рипна, застана мирно и смутено замига съ прежълтѣлитѣ си очи. Инспекторътъ прекрачи прага, изгледа тоя полугрохналъ човѣчецъ, съ тѣло приведено напредъ, натоварено сякашъ съ тежъкъ товаръ, после забърза и зашепна нѣщо на главния учителъ.

Като отмина, бай Тано се отпусна свободно и въ ума му веднага изпъпли мисълта — да иде ли при инспектора и да му разправи, какъ стои цѣлата работа; те така и така е служилъ, а грошъ не е взелъ; те така и така е заправилъ кжща, а пари нѣма да я довърши. Па белки той ще излѣзе добъръ човѣкъ, ще разбере болката му и ще каже въ общината да му дадатъ нѣкой левъ...

Така си мислѣше стариятъ училищенъ слуга и тъкмо събра куражъ и пристъпи две-три крачки напредъ, инспекторътъ се намѣсти въ общинския кабриолетъ, повдигна меката си шапка, кимна любезно глава на веселитѣ учители, и червениятъ плещестъ конь, из-